

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова
Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000091 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 29.11.2022 г. на ищеца сдружение „Артистаутор“ против решението от 7.11.2022 г. по търг. дело № 1519/2021 г. на Софийския градски съд, VI-4 състав, с което:

- е отхвърлен предявеният срещу ответника „Хемимонд“ АД иск по чл. 95 ЗАПСП за заплащане на сумата 2 000 лв., представляваща обезщетение за вреди от нарушение на обезщетение за нарушението на права, сродни на авторските през периода 27.06.2017 г. – 27.06.2019 г. по отношение на звукозаписи, съдържащи гласови съобщения до клиенти на „***“, включвани автоматично при позвъняване на телефонен номер 0700 ***, представени чрез гласа на В. Н. В.;
- ищецът е осъден да заплати на ответника на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 500 лв. – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел, че процесните звукозаписи с гласови съобщения нямат качеството на защитим обект по чл. 3, ал. 1 ЗАПСП, тъй като не представлявали произведение на литературата, изкуството или науката. Твърди се, че записите били произведение на литературата, тъй като представляват текст, обективиран чрез прочитане и възпроизвеждане като звукозапис. Сочи се, че неправилно било игнорирано заключението на

съдебната експертиза, според което част от записите представляват рекламno произведение. Твърди се, че това произведение било създадено в резултат на творческа дейност, поради което неговото изпълнение от посочената изпълнителка било защитимо с оглед чл. 74 ЗАПСП. Поддържа се и, че необосновано съдът е приел за недоказано използването на произведението от ответника в процесния период, което се установило от заключенията на приетите техническа и фоноскопна експертизи, както и от събраните писмени доказателства.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият „Хемимонд“ АД – ответник по иска – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от сдружение „Артистаутор“ с искова молба от 29.07.2021 г., уточнена с молба от 16.09.2021 г., с която срещу „Хемимонд“ АД е бил предявен иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на сумата 2 000 лв., представляваща обезщетение за вреди от нарушение на права, сродни на авторските през периода 27.06.2017 г. – 27.06.2019 г. по отношение на звукозаписи, съдържащи гласови съобщения до клиенти на „****“, включвани автоматично при позвъняване на телефонен номер 0700 ***, представени чрез гласа на В. Н. В., заедно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащането.

Ищецът твърди, че ответникът е организация за колективно управление на правата на артистите-изпълнители, чийто член е В. Н. В.. Същата на 26.06.2014 г. сключила договор с възложителя „Студио Златен век“ ЕООД, в изпълнение на който осъществила артистично изпълнение на гласови съобщения за целите на системата за гласови отговори на ответното дружество, което се явявало ползвател на тези звукозаписи. Записите били използвани за дигитални „облачни“ услуги на ответника чрез неговата интернет платформа ***, до която достъп имало чрез телефонен номер 0700 20127, а при позвъняване се активирала система за гласови отговори, която ползва предварително записани съобщения и в която е инкорпориран създаденият от В. запис на гласови съобщения. На ответника е било отстъпено правото да ползва произведението до 27.06.2017 г., но и след тази дата е продължил ползването без разрешението на носителя на сродното на авторското право, което изпълнителката В. лично установила чрез записване с мобилен телефон на три дати – 15.01.2019 г., 27.01.2019 г. и 9.02.2019 г.

Видно от представеното извлечение от публичния регистър по чл. 94г ЗАПСП, поддържан от Министерството на културата, ищецът сдружение „Артистаутор“ е регистриран като организация за колективно управление на изпълнителски права, като са описани категориите защитавани права.

По делото е представен членски договор с колективна организация за управление и защита на права – сродни на авторските от 5.10.2018 г., с който В. Н. В. е предоставила на ищеца сдружение „Артистаутор“ правото да защитава и управлява нейните права, сродни на авторските, а именно – на артист-изпълнител.

С договор от 26.06.2014 г. „Студио Златен век“ ЕООД е възложило на В. Н. В. в качеството на артист-изпълнител да озвучи рекламен видео/аудио клип /като думата „аудио“ е задраскана/ по

проект „***IVR” /права за 3 години/ срещу възнаграждение в размер на 1100 лв., платимо в срок от 5 работни дни след получаване на плащане от клиента към възложителя. Видно от двустранно подписания констативен протокол извършената работа е приета без възражения на 26.04.2014 г.

Представен е оптичен носител /компактдиск/, на който се съдържат звукозаписи на три рекламни съобщения, представени чрез женски глас.

В първоинстанционното производство са изслушани и приети заключения на съдебни експертизи. Според заключението от 6.04.2022 г. на съдебно-техническата експертиза, извършена от вещото лице Г. Р., при извършеното изследване на мобилния телефон на В. В., марка „Huawei P9“, се установило, че във вътрешната му памет се съхранявали 3 звукови файла, създадени чрез вграденото приложение на 15.01.2019 г. с продължителност 42 сек., на 27.01.2019 г. с продължителност 30 сек. и на 9.02.2019 г. с продължителност 25 сек. Според вещото лице съдържанието на записаните файлове не е манипулирано, като същите са идентични с аудиофайловете, намиращи се на оптичния носител, представен от ищеца по делото. Вещото лице е снело текстовото съдържание на записите, на които е записан женски глас, както следва:

- **записа от 15.01.2019 г.:** „Здравейте, Вие се свързахте с „***“ – вашият доставчик на истински облачни услуги. За връзка с отдел „клиенти“, моля изберете едно. За техническа консултация, моля изберете две. За друго или за връзка с оператор, моля изберете девет. За връзка с отдел „клиенти“, моля изберете едно. За техническа консултация, моля изберете две. За друго или за връзка с оператор, моля изберете девет.“;
- **записа от 27.09.2019 г.:** „Здравейте, Вие се свързахте с „***“ – вашият доставчик на истински облачни услуги. Вашето обаждане е важно за нас. Екипът ни е на ваше разположение всеки работен ден от осем до двацет часа. В случай, че имате технически проблем, моля използвайте формата за комуникация на портала „***“ или оставете съобщение след сигнала. Наш специалист ще се свърже с Вас възможно най-скоро.“;
- **записа от 9.02.2019 г.:** „Здравейте, Вие се свързахте с „***“ – вашият доставчик на истински облачни услуги. Вашето обаждане е важно за нас. Екипът ни е на ваше разположение всеки работен ден от осем до двацет часа. В случай, че имате технически проблем, моля използвайте формата за комуникация на портала „***“ или оставете съобщение след сигнала.“

В съдебното заседание на 21.04.2022 г. вещото лице е заявило, че не може да се установи горните записи откъде са записани – на кой телефонен номер е станало обаждането.

Според заключението от 14.04.2022 г. на съдебно-авторската експертиза, извършена от вещото лице М. З., изпълнителят на процесните звукозаписи с особеностите на гласа си и своя труд е допринесъл за крайното качество на създадения продукт с оглед на целите, за които е предназначен да се ползва. Установено е, че записите представляват отговор на телефонно повикване, в който отговор се съобщава информацията относно това, чий телефон е набран и се изброяват предоставени услуги, за ползването на които се сочи да бъде избран определен бутон на клавиатурата на телефона, за да бъде осъществена връзка към съответната услуга и/или оператор. Посочено е, че този подход е често използван в последните години в практиката на широк кръг от компании, с което се цели улесняване на комуникацията им с потребителите на съответните услуги. Според вещото лице част от съдържанието на записите включва фрази, които нямат информативен характер, а показват лично отношение на предприятието към всеки потребител чрез

избор на езиковите средства, като личи отлично владеење на езиковите средства и простота на изказа в нестандартна форма, което е проява на творческа дейност. По-специално това се отнася за фразите: „Здравейте, Вие се свързахте с „***“ – вашият доставчик на истински облачни услуги. Вашето обаждање е важно за нас. Екипът ни е на ваше разположение...“. В съдебното заседание на 21.04.2022 г. вещото лице е уточнило, че в тази част се касае за рекламно послание, сочещо на лична грижа към някого.

Според заключението от 12.08.2022 г. на съдебно-фоноскопската експертиза, извършена от вещите лица Н. М. и Р. К., гласът на лицето във файловете, съдържащи се на представения по делото оптичен носител /компактдиск/, е идентичен с гласа на В. Н. В..

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

I. По предмета на делото и допустимостта на решението

Предмет на настоящото дело е искова претенция по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от извършени от ответника твърдени нарушения на изпълнителско право. Искът не е предявен от носителя на правото, а от друго лице, поради което би бил допустим, ако подобно процесуално право е изрично предвидено в закон – чл. 26, ал. 2 ГПК.

В случая ищецът е организация за колективно управление на изпълнителски права – сдружение „Артистаутор“, регистрирано по реда на глава 11в от ЗАПСП. В това му качеството той може да предявява искове за защита на чужди права съобразно разпоредбите на чл. 95в ЗАПСП по повод на индивидуални права, които са му поверени за управление, съответно за защита. В тази хипотеза и съобразно чл. 95в, ал. 2 ЗАПСП той не трябва да установява индивидуални права на управление, съответно за защита, на негови членове, оповестени в списъка по чл. 94у, ал. 1, т. 10, и на сродните чуждестранни организации за колективно управление на права, вписани в регистъра по чл. 94г, ал. 3, т. 7. Според чл. 94у, ал. 1, т. 10 ЗАПСП организацията за колективно управление на права оповестява на интернет страницата списък на членовете си. От служебно извършена от въззивния съд проверка в интернет страницата на ищцовото сдружение /https://www.***/ се установява, че в публикувания списък на членовете фигурира и В. Н. В., чийто твърдени нарушения изпълнителски права са предмет на настоящия иск. Същевременно, в публикувания на интернет страницата на Министерството на културата регистър по чл. 94г ЗАПСП са вписани категориите права, видовете права, произведения и други обекти на закрила, за които се отнася колективното управление на права /чл. 94г, ал. 4, т. 5/. За ищцовото сдружение са вписани изпълнителски права върху актьорски изпълнения, измежду които и: **1)** звукозаписване или видеозаписване на записите върху звуконосители или видеоносители и тяхното разпространение; **2)** публично изпълнение, излъчване по безжичен път и предаване и препредаване на тези записи по кабел или друга електронна съобщителна мрежа; **3)** предлагане по безжичен път или по кабел на достъп на неограничен брой лица до записаните изпълнения по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях.

Процесното твърдяно нарушение се изразява в ползването от ответника на звукозаписи,

съдържащи гласови съобщения до клиенти на „***“, включвани автоматично при позвъняване на телефонен номер 0700 ***, представени чрез гласа на В. Н. В.. Следователно, то попада в последната посочена хипотеза – предлагане по безжичен път или по кабел на неограничен брой лица до записаните изпълнения по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях. По тази причина представения членски договор от 5.10.2018 г., сключен с В. В., следва да се тълкува съобразно обхвата на вписаните категории права на сдружението по чл. 94г, ал. 3, т. 5 ЗАПСП. Ето защо за защитата на тези индивидуални права ищецът притежава процесуална легитимация по чл. 95в, ал. 2 ЗАПСП, поради което и предявеният иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП е допустим.

II. По основателността на иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП

Претенцията се основава на твърденията на ищеца, че ответникът е нарушил изпълнителските права на В. Н. В., като без отстъпени права за ползване през периода 27.06.2017 г. – 27.06.2019 г. е ползвал нейни звукозаписи, съдържащи гласови съобщения до клиенти на „***“, включвани автоматично при позвъняване на телефонен номер 0700 ***.

Спорните въпроси по делото са: **1)** дали представените на технически носител по делото звукозаписи са изпълнени от В. В.; **2)** дали същите представляват изпълнение на произведения по смисъла на чл. 3 ЗАПСП; **3)** дали те са използвани от ответника през процесния период. По тези въпроси въззивният съд намира следното:

1. Претенцията на ищеца касае звукозаписите в електронните файлове, съдържащи се на представения по делото оптичен носител /компактдиск/. От неоспореното заключение на съдебно-фоноскопската експертиза се установява, че гласът на лицето в тези звукозаписи е на В. Н. В..

2. Авторството на изпълнението на звукозаписите обаче не е достатъчно, за да се признаят защитени от ЗАПСП изпълнителски права на посоченото лице. Необходимо е самото изпълнение да е годно за защита, а такова не е всяко изпълнение. Законът не съдържа определение на понятието „изпълнение“, но то е косвено дефинирано от различните начини на изразяването му, изброени в чл. 74 ЗАПСП, като вид съзнателна активност на изпълнителя.

Според чл. 74 ЗАПСП *„артист-изпълнител е лицето, което представя, пее, свири, танцува, рецитира, играе, режисира, дирижира, коментира, озвучава роли или изпълнява по друг начин произведение, цирков или вариететен номер, номер с кукли или фолклорна творба“*. Съществува и по-тясна дефиниция в Международната конвенция за закрила на артистите-изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации от 1961 г. (ДВ, бр. 111/22.12.1995 г.), по която България е страна, като според чл. 3, буква „а“ *„артисти-изпълнители“ са артисти, певци, музиканти, танцьори и други лица, които представят, пеят, изнасят, декламираат, играят или изпълняват по друг начин литературни или художествени произведения*. Конвенцията обаче допуска отделните договарящи държави във вътрешното си законодателство да разширят закрилата и по отношение на артисти, които не изпълняват литературни и художествени произведения /чл. 9/, което очевидно е сторено в чл. 74 ЗАПСП.

Следователно, предмет на защитено изпълнение може да бъде: **1)** произведение, **2)** фолклорна творба /която не е обект на авторско право – чл. 4, т. 3 ЗАПСП/, и **3)** цирков или вариететен номер или номер с кукли. Същевременно, не всяко произведение, дори и да е обект на авторско право по чл. 3 ЗАПСП, е годен обект на изпълнение. Могат да се изпълняват музикални, сценични, филмови

и аудиовизуални произведения и част от литературните такива. Не подлежат на изпълнение по смисъла на чл. 74 ЗАПСП произведенията на науката, компютърни програми, произведения на изобразителното изкуство, архитектурата, арх. планове, кадастрални карти и т.н.

Несъмнено процесните звукозаписи не съдържат изпълнения на фолклорна творба, цирков или вариететен номер или номер с кукли. Спорно е дали съдържат изпълнения на произведения, които предвид характера им могат да бъдат само литературни. В тази насока следва да се отбележи, че първоинстанционният съд неправилно е преценявал самите звукозаписи през критериите за обекти на авторско право по чл. 3, като не е разграничил изпълнението на изпълнителя от предмета на изпълнение и от самия звукозапис, който е форма на възпроизвеждане на изпълнението. Не е необходимо самото изпълнение да има творчески характер /както е приел СГС/, а е нужно изпълняваното произведение /прочетеният текст/ да е резултат от творческа дейност, което е нещо различно. Няма единство във вижданията коя дейност е „творческа“, но е безспорно, че художествените или научни достойнства на произведението са безразлични за авторскоправната му закрила, а с известни условности се приема, че творческа е целенасочената човешка дейност, която води до възникването на оригинално произведение /което не копира друго такова/, както и, че по принцип „всичко, които е достойно за копиране, е достойно за закрила“.

Видно от съдържанието на процесните гласови съобщения, а това е прието и от СГС и от приетата съдебно-авторската експертиза, същите включват: **1)** информационна част – съобщаване на информацията относно това чий телефон е набран, изброяване на предоставени услуги, за ползването на които се сочи да бъде избран определен бутон на клавиатурата на телефона, за да бъде осъществена връзка към съответната услуга и/или оператор; **2)** рекламни послания – *„Здравейте, Вие се свързахте с „***“ – вашият доставчик на истински облачни услуги. Вашето обаждање е важно за нас. Екипът ни е на ваше разположение...“*. В информационната си част изчетените текстове имат характера на „новини, факти, сведения“ по смисъла на чл. 4, т. 4 ЗАПСП, поради което не представляват произведения, годни за изпълнение. В частта, съдържаща рекламни послания, обаче текстовете представляват литературни произведения. Няма никакво съмнение, че всяка реклама се изразява в някакво произведение по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗАПСП. Ирелевантни за това са художествените качества или степента на въздействие. Аудиореklamата безспорно представлява произведение, независимо от начина на излъчване /по радиото, по интернет, чрез телекомуникация, по звукоуредба на публично място, в търговски обект или в превозно средство и т.н./.

Ето защо в рекламната си част процесните гласови съобщения също представляват произведения, чието изпълнение попада в обхвата на защита по чл. 74 ЗАПСП и поражда в полза на изпълнителя право, сродно на авторското – изпълнителско право. Поради това процесните звукозаписи съдържат възпроизвеждане на защитени изпълнения на произведения.

3. Ищецът твърди, че ответникът е ползвал процесните звукозаписи през периода 27.06.2017 г. – 27.06.2019 г., като гласови съобщения до клиенти на „***“, включвани автоматично при позвъняване на телефонен номер 0700 ***.

В отговора на исковата молба, а и в хода на делото, ответникът е оспорил това твърдение, поради което в тежест на ищеца е било да го докаже, което правилно му е указано в определението от 2.02.2022 г. от първоинстанционния съд. Ищецът е следвало да проведе пълно и главно доказване на това обстоятелство, което според въззивния съд не е било сторено.

Ищецът твърди, че подобно доказване било проведено чрез следните ангажирани доказателства,

преценени в тяхната съвкупност: договора от 26.06.2014 г., електронната кореспонденция от 20.07.2021 г., представените на оптичен носител записи на три аудиофайла, заключението на съдебно-техническата експертиза. Въззивният съд не намира тези доказателства за достатъчни за обосноваване на категоричен доказателствен извод за спорното обстоятелство.

Договорът от 26.06.2014 г. е бил сключен между „Студио Златен век“ ЕООД и В. В. с предмет „озвучаване на видео/аудио клип“, като ответникът не е страна по него, т.е. той не съдържа негови изявления и признания. Представената към становището от 28.04.2022 г. разпечатка от електронна кореспонденция от 20.07.2021 г. също е без участието на представител или служител на ответника – според съдържанието ѝ тя е между В. В. и К. М., като последната е отговорила от името на „Студио Златен век“ /отделен е въпросът, че автентичността на посочените акаунти не е потвърдена по никакъв начин – дали действително са на посочените лица, тъй като акаунт на обикновена ел. поща може да се създаде от всеки, дори под чуждо име/. Намиращата се на л. 64 от делото на СГС разпечатка от ел. кореспонденция пък е между адвокат на ищеца и В. В..

Заключението на СТЕ е установило, че процесните аудиофайлове са записани с ползвания от В. В. мобилен телефон и, че те не са манипулирани като съдържание. Установено е, че **според информацията в телефона** те са създадени на 15.01.2019 г., 27.01.2019 г. и 9.02.2019 г. Това обаче е на база системната дата на устройството, т.е. датата която е била заложена в него. Няма гаранция, че системната дата отговаря на действителната календарна дата. Известно е, че системната дата може да бъде определяна както в автоматичен режим /напр. спрямо мрежата на доставчика на услугата/, така и в ръчен режим – потребителят сам да я настройва в своето устройство. И в двете хипотези посочената дата не се ползва с презумпция за достоверност. Тя би се ползвала с такава, ако съдържа специално времево удостоверяване – т.нар. електронен времеви печат по смисъла на чл. 3, т. 33 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар. Процесните дати не са удостоверени с електронен времеви печат, поради което не може да се приеме за доказана тяхната достоверност, при положение, че този факт е спорен по делото.

Същевременно, експертизата не установява какъв е произходът на въпросните записи в мобилния телефон, като в съдебното заседание на 21.04.2022 г. вещото лице е заявило, че не може да се установи горните записи откъде са записани – към кой телефонен номер е станало обаждането. Подобна задача не е и била поставяна на вещото лице, а и това не може да се установи от изследване само на телефона, а следва да се извърши и проследяване и засичане на трафичните данни при доставчика на мобилните услуги. Ищецът твърди, че от самото наименование на файловете се установявало до кой телефонен номер е било обаждането /0700 ***/. За съда /който не разполага с технически познания/ обаче това не е сигурно, тъй като е следвало да бъде потвърдено от експертизата, което не е било сторено. В заседанието на 21.04.2022 г. вещото лице е заявило, че е възможно самите наименования на файловете да бъдат променени от потребителя, а е възможно и от външен носител да се запишат файлове на паметта на телефона, т.е. файловете да са създадени с друго устройство и след това прехвърлени на паметта на изследвания телефон. По тази причина експертизата не доказва по никакъв начин, че процесните аудиофайлове представляват записи от обаждания към телефонен номер 0700 ***.

Ето защо нито поотделно, нито в съвкупност горните доказателства установяват по несъмнен начин, че процесните звукозаписи са ползвани от ответника като гласови съобщения в автоматичната гласова централа на телефонен номер 0700 *** през исковия период 27.06.2017 г. –

27.06.2019 г. Следва да се посочи, че в първата инстанция на ищеца е бил допуснат свидетел за установяване на твърдяното нарушение, който обаче не е бил доведен и ищецът се е отказал от него в заседанието на 21.04.2022 г.

При това положение и поради недоказване на горното обстоятелство искът се явява неоснователен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

III. По разноските за производството

При този изход на спора право на присъждане на разноски за въззивното производство има ответника. Същият е доказал такива в размер на 500 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 19.01.2023 г. и преводно нареждане от 26.01.2023 г. Възнаграждението е в размер на минималния, изчислен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3 ГПК и доколкото цената на иска е под 5 000 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 7.11.2022 г. по търг. дело № 1519/2021 г. на Софийския градски съд, VI-4 състав.

ОСЪЖДА сдружение „Артистаутор“ с ЕИК – 121760000, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Искър“ № 68 – 70, етаж партерен, ап. 3, **да заплати на „Хемимонд“ АД** с ЕИК – 121901351, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Цариградско шосе“, 7-ми км., БИЦ ИЗОТ, бл. 1, **на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 500 лв.** – разноски за исковото производство пред САС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____